

at staa saa uantastet som vel muligt. Jeg anbefaler saaledes Lovforslaget til det høje Ting.

Justitsministeren (Mellemann): Som den ærede Forslagsstiller (Albert) selv bemærkede, er det de sidste 3 Vinier i Forslaget, som indeholde noget nyt. Indtil de Ord: „forsættelige Forvansninger“ er Lovforslaget stemmende med den nuværende Lov, men i de sidste 3 Vinier kommer der flere Forskelligheder frem, som jeg skal tillade mig at omtale lidt nærmere. Jeg vil nu først i Anledning af, hvad den ærede Forslagsstiller bemærkede, udtale, at jeg betragter det som en Fejl ved Forslaget, at det drager Forsøg med ind under sin Regel. Dette er jo nemlig ganske uundvædigt for at komme til det Resultat, at Forsøget er strafbart. Naar Lovforslaget gaar ud paa at sætte en anden Paragraf i Stedet for Straffelovens § 113, følger deraf altsaa, at Lovforslaget i det hele eller den ny Lov, som maatte komme ud af det, bliver en integrerende Bestanddel af Straffeloven, saa at Straffelovens Bestemmelser, baade om Forsøg og om Meddelagtighed blive anvendelige paa det i Lovforslaget omhandlede Forhold. Jeg synes derfor, at det vilde være mere stemmende med Straffelovens øvrige System, om man holder denne Paragraf ligesom næsten alle de andre Paragraffer i Straffeloven til alene at angaa det, man kalder den fuldbyrdede Forbrydelse, og saa naturligvis kommer til Strafbarhed af Forsøg og Strafbarhed af Meddelagtighed gennem de dertil sigtende Bestemmelser i Straffeloven, som have almindelig Anvendelse paa alle de specielle Bestemmelser i denne. Som en Følge deraf mener jeg, at „Tilbud om personlig Fordel“ ikke behøver at staa der, idet dette nemlig bliver et Attentat paa Forbrydelsen, ligesom jeg ogsaa mener, at „søger at formaa“ heller ikke burde staa der, men at der alene burde staa „formaa“. Jeg skal endelig kun omtale som noget, der formentlig maatte høre til for Fuldstændighedens Skyld, at Lovforslaget maatte dreje sig ikke blot om at formaa nogen til at stemme paa en vis Maade, men der maatte ogsaa tilføjes „eller til at lade være med at stemme“. — Hvad selve Forandringen af den nuværende Lovbestemmelse angaar, tror jeg, at den i det hele taget lider af en saadan Ubestemthed, at det, efter at et Lovforslag som dette er blevet til Lov, vil være meget vanskeligt at sige, hvad der er strafbart og ikke strafbart i den Henseende. Dette er efter min Mening en stor Ulempe, thi en vis Grad af Agitationsfrihed maa der vel finde Sted ved

Balg; der er det en naturlig Fordring for Partierne og for Publikum, at det er nogenlunde bestemt afgrænset, hvad der i den Henseende skal være strafbart og hvad ikke. Jeg tror i den Henseende for det første, at det er en mindre heldig Ombytning af Straffelovens Udtryk, naar man i Stedet for Udtrykket „løbe Stemmer“ taler om, at man „ved Hjælp af eller Tilbud om personlig Fordel“ „formaa nogen til at stemme paa en vis Maade“. Straffelovens Udtryk „løber Stemmer“ er naturligvis ikke udtømmende, men det behøver det heller ikke at være. Der er næppe nogen Tvivl om, at Domstolene jo nok ville anvende denne Bestemmelse analogisk ogsaa i andre Tilfælde, hvor der er tilstrækkelig Grund til det. Man vil f. Eks. ikke lægge Børgten paa, om Stemmen er bleven betalt med Benge, men ogsaa betragte det som Køb af Stemme, hvis man f. Eks. har givet en Mand en Gris eller saadan noget for at stemme paa en bestemt Maade. Det tror jeg nok, man vil komme ud af. Jeg tror i den Henseende, at der ikke er nogen Grund til at forandre Straffeloven, thi naar man ombytter dette Udtryk: „Køb af Stemmer“, med et saa ubestemt Udtryk som at forstærke sig Stemmer ved „Hjælp af eller Tilbud om personlig Fordel“, benytter man et Udtryk, som kan udstrækkes meget vidt. Personlig Fordel er jo nemlig baade ethvert Tilfælde, hvor en Person faar noget, han ellers ikke vilde have faaet, eller slipper for en Udgift, han ellers vilde komme til at faa; begge Dele falde ind under, hvad man kalder personlig Fordel. Altsaa enhver, selv den ringeste Tjeneste, som maatte ydes en Person for at stemme paa en bestemt Maade eller lade være med at stemme, hvad det nu er, vil falde ind under Bestemmelsen. Jeg skønner ikke rettere, end at der ind under den Bestemmelse ogsaa vil falde saadant noget som gratis Befordring af en Person til Valgstedet, eller at man laaner ham en eller anden Ting f. Eks. en Hest en Dags Tid eller giver ham en Bagatel, muligvis bevarter ham med et Glas Øl eller saadant noget. Det falder alt sammen strengt taget ind under personlig Fordel, thi personlig Fordel foreligger i ethvert Tilfælde, hvor man faar noget, man ellers ikke vilde faa, eller hvor man bliver befriet for en Udgift, man ellers vilde komme til at udrede. Jeg tror derfor, at man ved at ombytte Straffelovens Udtryk, som ikke let vil blive anvendt paa saadanne Ting som dem, jeg her har for Øje, med et andet saa ubestemt Udtryk som „personlig Fordel“, udsætter sig for, at Domstolene kunne komme til en Anvendelse af